

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Michala Mazance v právní věci žalobce: **BUREAU VERITAS CZECH REPUBLIC, spol. s r. o.**, se sídlem Olbrachtova 1, Praha 4, zastoupeného Mgr. Tomášem Kaplanem, advokátem se sídlem Římská 14, Praha 2 proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem Tř. Kpt. Jaroše 7, Brno, proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 24. 6. 2014, čj. ÚOHS-R38/2014/VZ-13244/2014/310/BRy, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 15. 10. 2015, čj. 62 Af 69/2014 – 92,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku **4114 Kč** do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce Mgr. Tomáše Kaplana, advokáta se sídlem Římská 14, Praha 2.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 24. 6. 2014, čj. ÚOHS-R38/2014/VZ-13244/2014/310/BRy, zamítl předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže rozklad žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 1. 2014, čj. ÚOHS-S113/2013/VZ-2029/2014/512/PDr, kterým bylo podle § 117a písm. b) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon“), zastaveno řízení ve věci přezkoumání úkonů zadavatele při zadávání veřejné zakázky „*Poskytování služeb v oblasti bezpečnosti a ochrany*

zdraví při práci, požární ochrany a ochrany životního prostředí pro školské příspěvkové organizace zřizované Zlínským krajem“. Řízení bylo zastaveno, neboť žalobce složil na účet žalovaného kauci 100 000 Kč namísto žalovaným požadované kauce ve výši 2 000 000 Kč.

II.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí předsedy žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Brně. Krajský soud zrušil žalobou napadené rozhodnutí a rovněž zrušil rozhodnutí žalovaného o zastavení správního řízení. Bylo třeba posoudit zákonnost požadavku na výši kauce a odepření přístupu k přezkumu postupu zadavatele. Krajský soud připomněl, že navrhovatel byl podle § 115 odst. 1 zákona ve znění po účinnosti zákona č. 55/2012 Sb. povinen složit na účet žalovaného kauci ve výši 1% z nabídkové ceny navrhovatele za celou dobu plnění veřejné zakázky, nejméně však ve výši 50 000 Kč nejvýše pak v částce 2 000 000 Kč. V případě, že není možné stanovit nabídkovou cenu nebo je nabídková cena při stanovení rámcové smlouvy stanovena pouze jako cena za jednotku plnění nebo v případě návrhu na uložení zákazu plnění smlouvy, je navrhovatel povinen složit 100 000 Kč. Účelem § 115 odst. 1 zákona je přenést přiměřenou míru procesního rizika s posouzením důvodnosti návrhu na dodavatele, neboť kauce se vrací v případě meritorního přezkumu zadavatele pouze v případě důvodnosti návrhu. Krajský soud zdůraznil, že nabídkovou cenu je třeba odlišovat od předpokládané hodnoty veřejné zakázky a že nabídková cena nemusí být nutně vždy vázána na veškeré plnění, jež má být zadavateli podle smlouvy poskytnuto. Nabídkovou cenou může být cena jednotková, cena za určitou část plnění např. na základě stanovení reprezentativního vzorového koše, cena za dobu plnění atd. Mohou nastat případy, kdy nelze výši kauce odvozovat z nabídkové ceny, typicky tehdy, pokud je návrh podáván ještě v době, kdy nabídky dosud nebyly podány (např. návrh proti zadávacím podmínkám nebo proti postupu zadavatele ve fázi posouzení žádosti). Pro takový případ stanovil § 115 odst. 1 zákona kauci ve výši 100 000 Kč. Stejná výše kauce se uplatní tehdy, pokud je nabídková cena při zadávání rámcové smlouvy stanovena pouze jako cena za jednotku plnění nebo v případě návrhu na uložení zákazu plnění smlouvy.

[3] Nabídková cena byla nabídnuta v souladu se zadávací dokumentací jako celková cena za provedení služeb v průběhu jednoho roku, a sice pro první část ve výši 2 310 236 Kč, pro druhou část ve výši 1 196 972 Kč, pro část třetí ve výši 2 150 071 Kč a pro čtvrtou část v ceně 2 500 543 Kč. Podle názoru krajského soudu nebylo možné stanovit nabídkovou cenu za celou dobu plnění veřejné zakázky, protože smlouva na veřejnou zakázku měla být uzavřena na dobu neurčitou, zatímco nabídková cena měla být podle zadávací dokumentace nabídnuta jako celková cena za provedení služeb v průběhu jednoho roku. S ohledem na zadavatelem stanovený způsob zpracování nabídkové ceny (ve vztahu k jednomu roku plnění) a dobu plnění (doba neurčitá), nemohla být výše nabídkové ceny za celou dobu plnění východiskem pro stanovení výše kauce. Proto bylo třeba postupovat podle § 115 odst. 1 věta druhá zákona.

[4] Pokud žalovaný vyšel pro účely aplikace § 115 odst. 1 zákona z předpokládané hodnoty veřejné zakázky, která byla vypočtena jako celková výše peněžitého závazku za 48 měsíců, pak k takovému postupu nebyl podle názoru krajského soudu žádný důvod. Předpokládanou hodnotu veřejné zakázky totiž stanoví zadavatel jako předpokládanou

výši svého závazku před zahájením zadávacího řízení a její správný výpočet určuje druh zadávacího řízení. Naproti tomu nabídková cena je hodnotou, podle které mají být nabídky hodnoceny a nemusí se odvíjet od celkového závazku zadavatele za celou dobu a za celé plnění dodavatele. Předpokládaná hodnota zakázky a nabídková cena tedy nejsou týmž údajem.

[5] Podle krajského soudu ani jazykový, ani systematický výklad § 115 zákona nepřisvědčuje žalovanému. Oporu však nelze nalézt ani v historickém výkladu. Novela zákona provedená zákonem č. 55/2012 Sb. pouze zpřesnila základ pro výpočet kauce za situace, kdy § 115 odst. 1 zákona rozlišuje výši kauce na případy, kdy je známa nabídková cena za celou dobu plnění a kdy nikoli.

[6] Krajský soud zdůraznil, že kauce není nástrojem, který má primárně odstrašit navrhovatele od podávání návrhů na ochranu orgánem veřejné moci. Význam kauce odpovídá míře procesního rizika dodavatele, který se obrací na žalovaného s návrhem. Kauce ve výši 100 000 Kč tento účel ještě naplňuje.

III.

[7] Žalovaný (dále „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodu § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., neboť má za to, že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku a jeho rozsudek je rovněž nepřezkoumatelný.

[8] Zákon rozlišuje dvě možné výše stanovené kauce. Primárně se kauce vypočte procentní sazbou z nabídkové ceny, kauci v částce 100 000 Kč je navrhovatel povinen složit, pokud je splněna některá ze zákonem stanovených podmínek (nelze stanovit nabídkovou cenu, jde o rámcovou smlouvu a cena je stanovena za jednotku plnění, jde o návrh na zákaz plnění ze smlouvy). Dle stěžovatele neměl žalobce povinnost složit kauci ve výši 100 000 Kč, neboť nabídkovou cenu lze stanovit. Bylo třeba vyjít z doby, na kterou má být v zadávacím řízení uzavřena smlouva. I v případě smlouvy na dobu neurčitou je třeba vycházet pro účely výpočtu kauce z celé doby, na kterou má být smlouva uzavřena. Stěžovatel zastává názor, že pokud je smlouva na plnění veřejné zakázky uzavřena na dobu neurčitou, pak 1 % z nabídkové ceny za takovou dobu vždy překročí 2 000 000 Kč a zcela to odpovídá znění § 115 odst. 1 zákona.

[9] Stěžovatel souhlasil s názorem krajského soudu, že nabídková cena nemusí být nutně vždy vázána na veškeré plnění, které má být zadavateli poskytnuto na veřejnou zakázku. Závěry stěžovatele se však v žádném z rozhodnutí nevztahovaly k problematice celkového protiplnění, ale týkaly se pouze toho, zda lze či nelze stanovit nabídkovou cenu za celou dobu plnění veřejné zakázky. Dílčí názory krajského soudu na to, jak lze stanovit nabídkovou cenu (veškeré typové plnění, určitá doba plnění, reprezentativní vzorový koš) nevyvracejí základní argument stěžovatele. Vždy je třeba vycházet pro výpočet výše kauce z nabídkové ceny za celou dobu plnění veřejné zakázky. V případě, že je nabídková cena vypočtena za určitou dobu, přepočte se pro účely stanovení výše kauce na celkovou dobu plnění veřejné zakázky.

[10] Stěžovatel se nedomnívá, že interpretoval § 115 odst. 1 k tíži žalobce. Krajský soud připustil, že lze mít jisté pochyby o významové jednoznačnosti tohoto ustanovení. Stěžovatel proto vycházel z textu zákona a z vyjádřeného úmyslu zákonodárce, který doplnil novelou provedenou zákonem č. 55/2012 Sb., že kauce má být vypočtena z nabídkové ceny za celou dobu trvání veřejné zakázky. Vzhledem k významové nejednoznačnosti došlo novelou provedenou zákonem č. 40/2015 k podstatné novelizaci § 115 odst. 1, který nově předpokládá kauci ve výši 1 % z celkové ceny za celou dobu plnění nebo za dobu prvních 4 let plnění v případě smluv na dobu neurčitou. Úmyslem zákonodárce nebylo, aby za situace, kdy smlouva byla uzavřena na dobu neurčitou, byla kauce stanovena ve výši 100 000 Kč. Naopak nyní je tato situace výslovně podřazena pod případy, kdy se vypočte procentem z nabídkové ceny a výslovně za dobu trvání 4 let smlouvy.

[11] Krajský soud uvedl na páté straně rozsudku, že stěžovatel měl pro účely aplikace § 115 odst. 1 vycházet z předpokládané hodnoty veřejné zakázky ve výši 41 600 000 Kč. Takový text lze nalézt pouze na třetí straně žalobou napadeného rozhodnutí, nejedná se však o názor stěžovatele, ale o námitku žalobce, která byla uvedena ve shrnutí námitek podaného rozkladu. Pokud krajský soud uvedl, že stěžovatel postupoval nesprávně, pokud vycházel z předpokládané hodnoty veřejné zakázky, zatížil svůj rozsudek nepřezkoumatelností, případně jinou vadou, která má za následek nesprávné a nezákonné rozhodnutí ve věci.

IV.

[12] Žalobce se ztotožnil ve vyjádření ke kasační stížnosti s právním názorem krajského soudu. Opakovaně tvrdí, že nabídkovou cenu plnění nelze jednoznačně určit, neboť chybí základní složka pro výpočet výše kauce, a sice délka trvání smlouvy. Nelze totiž předpokládat, že smlouva bude skutečně platit nekonečně dlouhou dobu a že 1% vždy překročí částku 2 000 000 Kč. Pokud by smlouva trvala pouze jeden rok, vypočtená výše kauce by jistě činila méně než 2 000 000 Kč. Argumentace stěžovatele proto nemá logickou oporu a zcela popírá smysl institutu kauce. V konečném důsledku rovněž míří proti zásadě uvedené v § 4 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, podle které musí být každému správním orgánem umožněno uplatňovat svá práva a oprávněné zájmy.

V.

[13] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Mezi účastníky nebylo sporu o skutkových okolnostech věci, ale výhradně o interpretaci pravidel pro určení výše kauce, kterou je navrhovatel povinen složit s podáním návrhu na zahájení řízení o přezkoumání úkonů zadavatele.

[16] Lze proto jen stručně připomenout, že předmětem veřejné zakázky bylo poskytnutí služeb v oblasti bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, požární ochrany a ochrany životního prostředí pro školské příspěvkové organizace zřizované Zlínským krajem. Předmět veřejné zakázky byl rozdělen podle okresů na 4 dílčí části (Zlín, Uherské Hradiště, Kroměříž a Vsetín), smlouva na poskytování služeb, které jsou předmětem plnění, měla být uzavřena na dobu neurčitou (bod 4. 5. zadávací dokumentace). Nabídkovou cenou se pro účely zadávacího řízení rozuměla celková cena za provedení služeb v průběhu jednoho roku (bod 9. 1.). Jak vyplývá z oznámení rozhodnutí zadavatele o výběru nejvhodnější nabídky ze dne 28. 11. 2012, žalobcova nabídka byla vyhodnocena jako nejvhodnější pro dílčí část 1 – okres Zlín a pro dílčí část 2 – okres Uherské Hradiště. Z hodnocení kritéria „nabídková cena včetně DPH za 1 rok poskytované služby" vyplývá, že žalobce stanovil vlastní nabídkovou cenu za jednotlivé dílčí části v částkách 2 310 236 Kč, 1 196 972 Kč, 2 150 071 Kč a 2 500 543 Kč. Zadavatel oznámil dne 29. 1. 2013 rozhodnutí o zrušení zadávacího řízení v celém rozsahu, protože nastaly dle jeho názoru v průběhu zadávacího řízení okolnosti, pro které nelze na zadavateli požadovat, aby pokračoval v zadávacím řízení. Žalobce podal proti rozhodnutí zadavatele o zrušení zadávacího řízení dne 11. 2. 2013 námitky, zadavatel námitkám nevyhověl rozhodnutím ze dne 19. 2. 2013. Žalobce následně podal dne 27. 2. 2013 prostřednictvím právního zástupce stěžovateli návrh na zahájení řízení o přezkoumání úkonů zadavatele, neboť se domníval, že nebyly splněny podmínky pro zrušení zadávacího řízení dle § 84 zákona.

[17] Podle § 115 odst. 1 zákona ve znění účinném v době uveřejnění veřejné zakázky ve Věstníku veřejných zakázek (28. 6. 2012) i podání návrhu na zahájení řízení o přezkoumání úkonů zadavatele (1. 3. 2013), tj. ve znění novely zákona provedené zákonem č. 55/2012 Sb., je navrhoval povinen *s podáním návrhu složit na účet Úřadu kauci ve výši 1 % z nabídkové ceny navrhovatele za celou dobu plnění veřejné zakázky, nejméně však ve výši 50 000 Kč, nejvýše ve výši 2 000 000 Kč. V případě, že není možné stanovit nabídkovou cenu navrhovatele nebo že nabídková cena, která je předmětem hodnocení, je při zadávání rámcové smlouvy stanovena pouze jako cena za jednotku plnění nebo v případě návrhu na uložení zákazu plnění smlouvy, je navrhovatel povinen složit 100 000 Kč. Bankovní spojení Úřad uveřejní na své internetové adrese.*

[18] Kauce je druhem peněžité záruky zabezpečující skutečnost, že návrh na zahájení řízení nebude podáván bezdůvodně za účelem prodlužování zadávacího řízení, jehož je přezkumné řízení součástí, a právní nejistoty účastníků zadávacího řízení (shodně *Jurčík, R. Zákon o veřejných zakázkách. Komentář. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, str. 679*). Účelem kauce v řízení o přezkoumání úkonů zadavatele v zadávacím řízení je bránit případnému zneužití řízení o přezkoumání cestou podávání účelových návrhů, neboť skutečným důvodem zahájení řízení nemusí být vždy zrušení zadávacího řízení či jednotlivého úkonu zadavatele (§ 118 odst. 1 zákona). Ustanovení o kauci je procesním ustanovením, jež má bezprostřední dopad na to, zda jinak bezvadný návrh bude v řízení meritorně projednán či zda bude přezkumné řízení zastaveno v důsledku nesložení kauce [§ 117a písm. b) zákona]. Pravidla o stanovení výše kauce proto musí být natolik určitá, aby jejich nesprávná interpretace nevedla v konkrétním případě k odepření přístupu k přezkumnému řízení.

[19] Byť § 115 odst. 1 věta první bezpečně stanoví pravidlo pro výpočet výše kauce procentní výměrou z nabídkové ceny, ke stanovení konkrétní výše kauce je třeba rovněž

určit celou dobu plnění veřejné zakázky, bez ohledu na to, že zadávací dokumentace stanoví nabídkovou cenu jako celkovou cenu za provedení služeb v průběhu jednoho roku a na to, že zadavatel stanovil předpokládanou hodnotu veřejné zakázky jako předpokládanou výši celkového peněžitého závazku za 48 měsíců (bod 4. 5. zadávací dokumentace).

[20] Lze přisvědčit (též proto, že stěžovatel nebrojí proti této části argumentace) právnímu názoru krajského soudu, pokud upozorňuje na odlišnost a vzájemnou nezaměnitelnost pojmů „předpokládaná hodnota veřejné zakázky“ (§ 13 zákona) a „nabídková cena“, jejíž výše je rozhodná pro stanovení výše kauce. Stěžovatel však nepostavil názor o maximální výši kauce na předpokládané hodnotě veřejné zakázky. To nevyplývá ani z prvostupňových rozhodnutí ze dne 19. 3. 2013 a 29. 1. 2014, kterými byl žalobce nejprve vyzván k úhradě kauce a poté bylo přezkumné řízení zastaveno, ani z obou rozhodnutí o rozkladu. Pokud by stěžovatel vycházel z předpokládané hodnoty veřejné zakázky, nečinilo by 1% předepsané dva miliony korun.

[21] Rozsudek krajského soudu však není nepřezkoumatelný. Stěžovatel setrvale argumentuje, že výše nabídkové ceny dosáhne za celou dobu plnění veřejné zakázky takové hodnoty, že 1% z nabídkové ceny za celou dobu plnění vždy přesáhne 2 000 000 Kč. Krajský soud podrobně vysvětlil, proč v této věci nebylo možné stanovit nabídkovou cenu za celou dobu plnění veřejné zakázky. Nejvyšší správní soud nepřisvědčil názoru stěžovatele.

[22] Kauce stanovená konkrétním procentem z nabídkové ceny je stanovena objektivně a její výše je bezpečně zjistitelná, pokud uchazeč učiní nabídku a uvede nabídkovou cenu. Kritérium „*za celou dobu plnění veřejné zakázky*“ však takto objektivní a bezpečně určitelné nemusí být, pokud není doba plnění veřejné zakázky výslovně stanovena v zadávací dokumentaci. Pravidla pro výši kauce je třeba interpretovat tak, aby stanovila navrhovateli jasný návod směrem k výši kauce. Celou (předpokládanou) dobu plnění veřejné zakázky nelze předem určit, pokud zadávací dokumentace předpokládá uzavření smlouvy na dobu neurčitou. Pojem *doba neurčitá* je z hlediska obsahové jednoznačnosti nesouladný s požadavkem na *celou dobu plnění* veřejné zakázky. Netřeba podrobněji vysvětlovat, že uzavření smlouvy na dobu neurčitou neznamená automaticky uzavření smlouvy „na věčné časy“. Pokud konkrétní smlouva neobsahuje něco jiného, lze v průběhu času předpokládat zánik závazku některým z obvyklých způsobů (splněním, započtením, výpovědí některé ze smluvních stran atd.). Je neudržitelný argument stěžovatele, pokud staví na neurčitosti doby plnění veřejné zakázky, s tím, že jde o dobu nekonečně dlouhou. V konečném důsledku totiž zcela eliminuje objektivní kritérium pro stanovení výše kauce procentní výměrou, která je vyjádřením ekvivalentu mezi nabídkovou cenou a výší kauce. Žalobce správně namítl v rozkladu, že i u zakázek s výrazně nižší nabídkovou cenou by v důsledku smlouvy uzavřené na dobu neurčitou teoreticky došlo k tomu, že bude kauce stanovena v maximální výši, a tedy neproporcionálně k výši nabídkové ceny. Takový výklad by byl pro adresáty normy v konkrétním případě nejednoznačný, nespravedlivý a neumožnil by bezpečně zjistit výši kauce jako podmínky pro provedení přezkumného řízení.

[23] Podle stěžovatele činila celková nabídková cena žalobce za období jednoho roku 8 157 822 Kč a je proto zřejmé, že lze nabídkovou cenu stanovit. Tak by tomu bylo tehdy,

pokud by § 115 odst. 1 zákona pracoval s nabídkovou cenou za jeden rok. Podle stěžovatele sice lze nabídkovou cenu stanovit, avšak přesto dospěl k maximální výši kauce v této věci úvahou, která přesně nestanovuje nabídkovou cenu za celou dobu plnění zakázky, ale předpokládá nekonečnou dobu trvání uzavřené smlouvy. I tento protimluv svědčí o nesprávném právním názoru stěžovatele.

[24] Na důvodnost kasační stížnosti nemohou mít vliv úvahy stěžovatele, jimiž reaguje na názory krajského soudu týkající se stanovení reprezentativního vzorového koše, ceny za veškeré typové plnění, ceny za určitou podstatnou část plnění či rámcových smluv, neboť tímto způsobem nebyla v tomto případě stanovena nabídková cena a nebyla rovněž stanovena výše kauce.

[25] Stěžovatel připustil, že vnímá pochybnosti o významové jednoznačnosti § 115 odst. 1 zákona. Nejvyšší správní soud se však nedomnívá, že by k odstranění pochybností došlo novelou zákona provedenou zákonem č. 55/2012 Sb. Před 31. 3. 2012 neobsahoval § 115 odst. zákona slovní spojení *„za celou dobu plnění veřejné zakázky"*. Tím však byla právní norma zpřesněna pouze v tom, že oproti předchozí právní úpravě se má výše kauce stanovit s ohledem na celkovou dobu plnění veřejné zakázky, což takto zřetelně nevyplývalo z předchozí právní úpravy. Pokud však nadále přetrvává nejistota, jaká vlastně je nabídková cena za celou dobu plnění veřejné zakázky (s ohledem na předpoklad smlouvy uzavřené na dobu neurčitou), nelze úmysl zákonodárce v souvislosti s novelou provedenou zákonem č. 55/2012 Sb. interpretovat ve prospěch stěžovatelova právního názoru.

[26] K důvodnosti kasační stížnosti nevede ani poukaz stěžovatele na následnou novelu zákona provedenou zákonem č. 40/2015 Sb. Po účinnosti této novely (od 6. 3. 2015) zní § 115 odst. 1 věta první zákona tak, že *s podáním návrhu je navrhovatel povinen složit na účet Úřadu kauci ve výši 1 % z nabídkové ceny navrhovatele za celou dobu plnění veřejné zakázky nebo za dobu prvních čtyř let plnění v případě smluv na dobu neurčitou, nejméně však ve výši 50 000 Kč, nejvýše ve výši 10 000 000 Kč.* Neobstojí argument interpretující naposledy uvedené znění zákona stejně jako rozhodné znění zákona. Nejvyšší správní soud již výše poukázal na neurčitost kritéria „po celou dobu trvání smlouvy". Novela zákona provedená zákonem č. 40/2015 Sb. toto neurčité kriterium odstranila. Buď je doba plnění veřejné zakázky jednoznačně určitelná, nebo je v případě plnění ze smluv uzavřených na dobu neurčitou podstatná doba prvních čtyř let plnění. To je doba zcela konkrétní, která umožňuje v případě smluv uzavřených na dobu neurčitou přesně stanovit nabídkovou cenu a v návaznosti na to výši kauce. Takto formulované explicitní pravidlo však bylo do § 115 odst. 1 včleněno právě až naposledy uvedenou novelou. Předchozí právní úprava jej neobsahovala a nelze tvrdit, že novela pouze výslovně vyjádřila to, co bylo možné dovodit výkladem již dříve. Kriterium čtyř let plnění je exaktní a nevyplývá z předchozí právní úpravy. Naposledy uvedená novela proto neústí v závěr o správnosti postupu stěžovatele v nyní projednávané věci.

[27] Lze proto uzavřít, že výši kauce nebylo možné v tomto případě stanovit, neboť nebylo možné přesně určit celou dobu plnění veřejné zakázky. Bylo proto třeba postupovat podle § 115 odst. 1 věty druhé zákona a stanovit výši kauce v částce 100 000 Kč.

[28] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[29] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce byl ve věci plně úspěšný, proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči stěžovateli (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Náklady představují odměnu zástupce ve výši 3100 Kč za jeden úkon právní služby (vyjádření ke kasační stížnosti) a dále 300 Kč jako paušální náhrada hotových výdajů v souladu s § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), celkem tedy 3400 Kč. Jelikož zástupce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna o částku odpovídající dani z přidané hodnoty, která činí 21% z částky 3400 Kč, tj. 714 Kč. Celková částka odměny a náhrady hotových výdajů zástupce tak činí 4114 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 1. července 2016

JUDr. Jan Passer
předseda senátu